

PARAULA I VIDA

L'Assumpció de Maria, signe d'esperança

L'Assumpció de Maria en cos i ànima a la glòria del cel és un dogma de fe recent. Fou proclamat pel Papa Pius XII l'any 1950, després d'una àmplia consulta a tots els bisbes del món sobre la presència d'aquesta veritat en la fe del poble de Déu. El Concili Vaticà II reafirmà aquesta doctrina reprenent les mateixes paraules de la definició dogmàtica de Pius XII en el capítol octau de la constitució sobre l'Església, en el qual es llegeix això: «La Verge Immaculada, preservada lliure de tota taca de pecat original, acabat el curs de la seva vida a la terra, fou enduta a la glòria del cel i enlairada al tron pel Senyor com a Reina de l'univers, per a ser conformada més plenament al seu Fill, Senyor dels senyors i vencedor del pecat i de la mort.»

L'Assumpció de Santa Maria, de Mateo Cerezo (1626-1666). Museu del Prado (Madrid)

Com indica el Concili, l'Assumpció de Maria —de vegades també anomenada la Pasqua de Maria— és una participació singular en la resurrecció del seu Fill i una anticipació de la resurrecció dels altres cristians. Ella viu ja allò que cada creient, l'Església sencera i tota la humanitat anhelen viure un dia. La vida plena en Déu, la plenitud de la vida nova que ens ha portat el seu Fill Jesucrist.

El Papa Benet XVI, en el seu llibre de *Meditacions sobre l'Any Litúrgic*,

escriu aquestes paraules: «La Verge representa la fe com a joventut, com el nou inici de Déu en un món envellit, representa l'ésser cristià com a joventut del cor, com a bellesa i com a disposició expectant davant tot el que haurà de venir.»

Aquestes paraules tenen una actualitat especial en la festa de l'Assumpta d'enguany, que ens apropa a la Jornada Mundial de la Joventut que el Papa presidirà els propers dies a Madrid, després dels dies celebrats a les diòcesis, en què també la nostra ha acollit nombrosos joves d'arreu del món.

«Amb la seva Assumpció al cel —afirma també el Concili Vaticà II— la Santíssima Verge no abandonà la seva missió salvadora, sinó que continua procurant-nos amb la seva múltiple intercessió els dons de la salvació eterna. Amb el seu amor de Mare té cura dels germans del seu Fill que encara peregrinen i viuen entre angoixes i perills fins que arribin a la pàtria feliç.»

Vers la Jerusalem celestial ens precedeix Maria, com a signe d'esperança. A la pregària de la Salve, la invoquem com a «vida, dolcesa i esperança nostra».

Demanam-li, especialment en la festa de l'Assumpta d'enguany, que vulgui acompanyar el pelegrinatge de fe dels joves que aquests dies hem acollit a les nostres diòcesis i que ara es disposen a participar en els actes centrals de la Jornada Mundial de la Joventut. Que ella intercedeixi per tots per tal que creixin en la fe i l'amor, per tal que surtin de la seva trobada amb el Papa més decidits a ser testimonis de Jesucrist en el món d'avui. I també perquè molts d'ells i elles s'animin a seguir Jesucrist en el sacerdocí i en la vida consagrada a Déu. D'aquesta manera, els joves cristians d'avui podran ser signe d'esperança per al futur de l'Església i del món.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Joves de tot el món admiren la Sagrada Família

▶ Aquest diumenge, a les 11 i a les 18 h, el cardenal Lluís Martínez Sistach presidirà dues celebracions de l'eucaristia a la basílica de la Sagrada Família, en les quals participaran els joves d'arreu del món que han estat acollits al nostre arquebisbat durant aquestes jornades prèvies als actes de la JMJ de Madrid, que s'anomenen *dies a les diòcesis*. L'acolliment d'aquests joves s'ha fet en centres educatius, en parròquies i en famílies. Ha preparat tot el dispositiu de l'acolliment la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut, que dirigeix Mn. Toni Roman. Demà dilluns, solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, a les 20 hores, hi haurà una eucaristia a la basílica i després una vetlla de pregària per als joves de París que participen a la JMJ. Presidirà aquests actes l'arquebisbe de París, cardenal Ving-Trois.

GLOSSA

Créixer ajudant a créixer

Un centre universitari promou diferents accions de voluntariat.

Una d'aquestes accions és amb interns del centre obert d'una penitenciària. Són interns que ja gaudeixen del tercer grau i que, per tant, surten a treballar, per bé que han d'anar a dormir al centre. Alguns són analfabets i són molts els que tenen greus mancances educatives i culturals. Els universitaris els ensenyen a llegir, a escriure, a multiplicar, etc. En el cas dels estrangers els ensenyen castellà i català. Els educadors del centre valoren molt el temps que dediquen gratuïtament aquests nois i noies als interns, perquè els fan experimentar que algú es preocupa d'ells de forma totalment altruista i, de retruc, millora molt l'autoestima dels interns. Tenen en gran consideració aquesta col·laboració i no s'han estat de manifestar-ho, en acabar el curs, al professor de la universitat encarregat dels voluntaris. Ultra valorar i agrair aquest servei al grup concret que l'ha desenvolupat i manifestar el desig que segueixi l'any vinent, assenyalen la bona relació establerta amb els interns i la força amb què transmeten l'entusiasme i l'esperit que els motiva. «La tasca del voluntariat és molt important en el centre. Ho valorem moltíssim i els interns ho agraeixen molt. No estan massa acostumats a trobar persones disposades a donar generosament el seu

temps, les seves capacitats, la seva il·lusió i els seus coneixements. Es modulen conductes i es transmeten valors.»

Cada anada d'aquest grup de joves al centre és una alenada d'aire fresc i posa uns rostres concrets al text de l'Evangeli i a les paraules de Jesús: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè [...] era a la presó, i vingüereu a veure'm. Llavors els justos li respondran: Senyor, [...] ¿Quan et vam veure [...] a la presó, i vingüerem a veure't? El rei els respondrà: Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,34-40). Ensenyar, acollir i estimar els joves interns perquè creixin, fent present l'«aixeca't i camina» (Mt 9,5). Per als joves universitaris: aprendre, sentir-se acollit, estimat i, també, créixer. Tots embolcallats per l'amor de Déu.

Quan moltes veus insisteixen en les tenebres del futur per als nostres joves, és bo recordar que, mentre hi hagi gent que estimi, el món està salvat. I ara el temps de vacances pot ser temps de propòsits per al curs que s'acosta. Molts serveis esperen voluntaris. Voluntaris de l'Esperit. Per créixer ajudant a créixer i ajudant a fer créixer l'esperança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Estimat Senyor Bisbe: Una carta de V. Il·lma. és sempre per a mi una gran alegria espiritual; però quan ademés de l'amorosa benignitat que en totes elles demostra per mi i per tots els

meus, conté, com aquesta que ara he rebut, una aprovació envers quelcom de lo que dic públicament, llavors a aquella alegria s'hi afegeix un consol també molt gran. Perquè tot sovint sóc inquietat pel dubte de si faig bé en dir tot el que dic.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 14-09-1911)

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració».

► Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada». Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar». Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

► Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Así dice el Señor: «Guardad el derecho, practicad la justicia, que mi salvación está para llegar y se va a revelar mi victoria. A los extranjeros que se han dado al Señor, para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que guardan el sábado sin profanarlo y perseveran en mi alianza: los traeré a mi Monte Santo, los alegraré en mi casa de oración; aceptaré sobre mi altar sus holocaustos y sacrificios, porque mi casa es casa de oración y así la llamarán todos los pueblos.»

► Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros: / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges la tierra con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 11,13-15.29-32)

Hermanos: Os digo a vosotros, gentiles: Mientras sea vuestro apóstol, haré honor a mi ministerio, por ver si despierto emulación en los de mi raza y salvo a algunos de ellos.

Si su reprobación es reconciliación del mundo, ¿qué será su reintegración sino un volver de la muerte a la vida? Los dones y la llamada de Dios son irrevocables.

Vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios; pero ahora, al desobedecer ellos, habéis obtenido misericordia. Así también ellos que ahora no obedecen, con ocasión de la misericordia obtenida por vosotros, alcanzarán misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

► Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró al país de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo.» Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando.» Él les contestó: «Sólo me han enviado a las ovejas descarriadas de Israel.» Ella los alcanzó y se prosternó ante él, y le pidió de rodillas: «Señor, socórreme.» Él le contestó: «No está bien echar a los perros el pan de los hijos.» Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perros comen las migajas que caen de la mesa de los amos.» Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas.» En aquel momento quedó curada su hija.

Crist i la dona cananea. Pintura de Lazzaro Bastiani, Museu de l'Acadèmia (Venècia)

COMENTARI

Nosaltres i prou?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ap 11,19a;12,1-6a. 10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56 ■ **dimarts**: Jt 6, 11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30 ■ **dimecres**: Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16 ■ **dijous**: Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14 ■ **divendres**: Rt 1,1-2a.3-6.14b-16. 22 / Sl 145 / Mt 22,34-40 □ **dissabte**: Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,1-12 ■ **diu-menge** vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20.

Globalment parlant, els països rics, els nostres, viuen asseguts a taula, celebrant un banquet permanent. Mentrestant, els països pobres mengen les engrunes que cauen de les nostres taules; han de conformar-se amb allò que a nosaltres ens sobra, i moltes vegades es tracta de productes que han estat elaborats o recollits per ells mateixos, els habitants del Tercer Món. Malgrat tot, continuem preocupant-nos de mantenir el nostre nivell de vida i prescindim de les necessitats dels pobles que pateixen la pobresa.

La immensa majoria de pobles i de comunitats, abans i ara, solen actuar amb aquest criteri, si no en teoria sí en

la pràctica: el sentiment de grup manté una certa solidaritat envers els qui són del mateix col·lectiu, mentre que els estrangers són considerats inferiors o són vistos com una amenaça o com uns enemics. També passava en el poble d'Israel: els estrangers fins i tot eren anomenats despectivament gossos.

Quan una dona estrangera s'acosta a Jesús, els deixebles no volen saber-ne res i demanen a Jesús que la faci marxar. De moment, Jesús sembla que actua seguint el clixé tradicional (ho fa per tradició?, potser per pedagogia?) i s'expressa en termes exclusivistes. Ben aviat, però, la perspectiva canvia completament, i Jesús concedeix a la

dona el que li demana. La insistència i la humilitat de la dona semblen decisives en aquest canvi. En aquest episodi es torna a demostrar que Jesús no és mai insensible a les necessitats o a les súpriques de qualsevol persona humana, sigui qui sigui i vingui d'on vingui.

Amb els fets, Jesús capgira el discurs tradicional de tancament i de rebuig als qui són diferents. El cristianisme és un missatge universalista: l'amor de Déu que Jesús predica i practica no té fronteres, està destinat a tothom sense distincions de races, de sexe, de cultures o de qualsevol altra mena.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (1)

El naixement i les objectores de consciència

Segurament no ens equivocaríem si consideréssim Moisès com un dels grans místics de la història de les religions. La seva figura és equiparable a la d'Abraham, reivindicada per jueus, cristians i musulmans. Juntament amb aquest patriarca se'l considera com el segon gran iniciador del monoteisme.

Moisès és alhora un místic, un heroi i un polític. Els relats referents a la seva persona, recollits principalment en el llibre de l'Èxode, mostren aquesta triple dimensió de la seva personalitat. Gaudeix d'una relació privilegiada amb Déu; allibera una munió d'esclaus i els condueix pel desert; i dota aquest poble d'una estructura sociopolítica que encara perviu als nostres dies.

La vida de Moisès estarà marcada des del seu naixement per un disseny especial sobre ell a causa de la missió que rebrà més endavant. El faraó d'Egipte havia d'afrontar un conflicte demogràfic: els descendents de Jacob es multiplicaven més ràpidament que els egipcis autòctons. El mo-

narca veu en aquest creixement un perill imminent per al seu poder i adopta una política clarament malthusiana. Ordena a les llevadores egípcies abandonar en el riu Nil tots els nens hebreus acabats de néixer.

Cal destacar l'actitud de les dues llevadores, Xifrà i Puà, que temien Déu i no complien les ordres del rei d'Egipte sinó que deixaven viure els nens. Quan se'ls demana explicacions sobre la seva actuació responen amb astúcia que les dones hebrees no són com les egípcies; són més valentes i, quan hi arriba la llevadora, ja han tingut el fill (*Ex 1*). Xifrà i Puà són objectores de consciència; per damunt de la llei està la voluntat de Déu que és, en aquest cas i en tants d'altres, salvar vides humanes.

En aquest context neix Moisès, que és abandonat en una cistella de paper entre els joncs a la vora del Nil, on és trobat i adoptat per la filla del faraó. Un hebreu, Moisès, és salvat de la mort per una egípcia. El relat defuig els plantejaments maniqueus. La bondat es pot trobar a tot arreu.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Jesucrist, el nostre contemporani

Resar a un Déu encarnat significa que Déu pot ser pregat en la història com a lloc de la passió dels homes, que és també la història de Déu amb els homes, l'àmbit en el qual Ell, com tots els éssers humans, també ha lluitat amb el mal i la mort, contra la resignació i l'apatia, i els ha vençut *propter nos et propter nostram salutem*.

«Jesús estarà en agonia fins a la fi del món; cal no dormir durant aquest temps» (Blaise Pascal), perquè Jesús, com repetia Kierkegaard, és «el nostre contemporani» que pot compadir-se de nosaltres i guarir-nos perquè pot patir *com* nosaltres i *amb* nosaltres: només pot salvar-nos un Déu que pugui morir per amor (Bonhoeffer) i que pugui i desitgi ser pregat.

Hom prega perquè s'està ben convençut que, entre la creació i la redempció, Déu i l'home es troben *embarcats* en una mateixa història i comparteixen la mateixa responsabilitat. El cor de Déu —això és una autèntica blasfèmia per als nostres gnòstics— pot ser *tocat* per la pregària dels humans, perquè Ell s'ha fet un dels nostres i, per això mateix, com deixa ben clar l'Epístola als Hebreus, coneix per pròpia experiència què hi ha a l'interior d'aquest ésser terrícol que és capaç del millor i del pitjor, que pot llevar la vida dels altres homes però que, sovint, també està disposat a vessar la sang per a la salvació de l'altre.

El Déu que porta les nostres xacres (Isaïes) i es posa en el nostre lloc és el Déu que deixa —diria que ho desitja ferventment— que li adrecem la nostra pregària en la salut i en la malaltia, en la joventesa i en la bellesa, pels homes i per les dones, pels amics i pels enemics, pels blancs i pels negres. I, a més, ens salva i ens guareix...

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

14. ✠ Diumenge XX de durant l'any. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. ✠ Dilluns. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. Dimarts. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Conca de Barberà); sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. Dimecres. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec,

309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. Dijous. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. Divendres. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. Dissabte. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

ENTREVISTA

ORIOLO OLIVERAS

Amor pel Cor de Jesús

La Basílica del Sagrat Cor del Tibidabo ja és centenària. El propassat 28 de juny es van complir 100 anys de la seva declaració com a temple expiatori d'àmbit espanyol pel Papa Pius X, en el decurs del XXII Congrés Eucarístic Internacional, dies després que se'n beneís la cripta. L'origen de la basílica es remunta al 1886, quan un grup de catòlics de Barcelona van oferir a Don Bosco els terrenys per edificar el temple. El 1902 es col·locava la primera pedra i el 1912 s'hi instal·laven els salesians. Actualment, un grup d'11 salesians animen pastoralment el Tibidabo, que acull molts grups d'adoradors. El P. Oriol Oliveras és el rector de la parròquia.

Quina va ser la resposta de D. Bosco quan va rebre els terrenys perquè es construís el Tibidabo?

«Molt aviat s'aixecarà en aquesta muntanya un majestuós santuari dedicat al Sagrat Cor de Jesús en què tots podran acostar-se als sants sagraments i serà un perpetu record de la vostra caritat i del vostre afecte a la religió catòlica», va dir agraït. I aquesta és la profecia que durant aquests cent anys de vida ha portat aquest temple a tantes persones en la pregària i recepció dels sagraments.

Quin servei pastoral ofereix actualment?

El fet més important d'aquest temple és la Capella de l'Adoració Perpètua, cor de tot el santuari i expressió de la seva riquesa espiritual, amb la custòdia permanent exposada per als adoradors diürns i nocturns, compromesos perquè aquest temple sigui una manifestació de l'amor del cor de Jesús. L'acollida dels diferents grups, parròquies, moviments, joves, preparació als sagraments, l'atenció de la comunitat salesiana amb la direcció espiritual, les diferents exposicions per ajudar a la catequesi dels grups i la residència per a trobades o reunions són aspectes de la seva vida pastoral.

Quin paper hauria de tenir el Tibidabo en el futur?

El Temple del Tibidabo voldria ser propulsor perquè l'adoració eucarística sigui més present a totes les comunitats cristianes, parròquies, grups, institucions... per correspondre al gran amor que Déu ha tingut per cadascun de nosaltres.

Oscar Bardaji i Martí

EDUCAR

Abuelos y nietos

Creo que la educación en la relación entre abuelos y nietos se puede resumir de esta manera: se trata de hacer realidad el dicho «yo te acompaño y tú me acompañas».

Abuelos y nietos son parejas inseparables, están hechos los unos para los otros. Sólo los padres van por delante de los abuelos en la jerarquía de los afectos de los niños.

Creo, sinceramente, que no hay ningún nieto que no quiera a sus abuelos, porque son personajes entrañables en sus vidas. Los nietos aprenden, viendo el trato cotidiano que sus padres dan a los mayores de la familia, cómo tienen que comportarse ellos con sus abuelos. Y que nadie olvide que, de la manera en que trataremos a los mayores, se nos tratará cuando lo seamos nosotros.

En el libro *Queridos abuelos* (donde encontrará toda clase de explicaciones sobre el comportamiento de los hijos, nietos y abuelos) citaba que el presidente de un congreso de geriatría nos sorprendió a todos al afirmar en su ponencia que entre la etnia gitana no había prácticamente ningún caso de demencia senil ni de Alzheimer, y apuntó como posible razón para explicar esta misteriosa *inmunidad* el hecho de que las familias gitanas siempre respetan a sus miembros ancianos, que terminan siendo patriarcas de la comunidad.

Quizá valga la pena que aprendamos del concepto de familia que tiene el pueblo gitano. Recuerdo que el hecho que he mencionado llamó mucho la atención en la presentación del libro *Queridos abuelos*, celebrado el 23 de marzo de 2010 en el Aula Magna de la Universitat Abat Oliba-CEU de Barcelona.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Festa de l'Assumpta 2011. La Basílica de la Puríssima Concepció de Barcelona (c/ Aragó 299) celebra, el 15 d'agost, l'Assumpció de Maria, la seva segona festa major. La vigília, diumenge 14, és col·locada al mig del temple de la parròquia la imatge de talla de la Mare de Déu Adormida en un artístic lliet, bellament adornat amb imatges d'àngels i flors; a les 17.30 h, celebració comunitària de la Penitència; a les 19 h, primeres vespres solemnes. El dia 15, eucaristia concelebrada a les 11.30 h, amb predicació de Mn. Bernat Gimeno; a les 19 h, vespres solemnes cantades. Després de les vespres es farà una processó pel claustre de la parròquia portant la imatge de la Mare de Déu Adormida, amb la participació especial de les religioses assistents a l'acte.

Activitats d'estiu del Seminari del Poble de Déu. Mes d'agost: dies 16 al 20, acompanyament per a famílies; dies 25 al 27, recés sobre «La Pasqua cristiana»; dies del 29 al 31, jornades culturals sobre «El català, la nostra llengua», a càrrec de Ramon Sangles, director de *Llengua Nacional*. Mes de setembre: del 4 al 10, 1a Convivència per a gent gran; del 12 al 18, 2a Convivència per a gent gran. Inscripcions: tel. i fax: 972 727 288; 692 603 180; csm@spdd.org.

El programa de Benet XVI a Madrid per a la JMJ

Dijous 18 d'agost

—12 h. Arribada a Barajas
—12.40 h. Entrada a Madrid i arribada a la Nunciatura
—19.30 h. Acte de benvinguda dels joves a la Puerta de Alcalá i la pl. Cibeles.

Divendres 19 d'agost

—11.30 h. Trobada amb religioses joves al Monestir d'El Escorial (Pati dels Reis)
—12 h. Trobada amb un miler de professors universitaris joves (Basílica d'El Escorial)
—19.30 h. *Viacrucis* de la JMJ, il·lustrat amb *passos* de la Setmana Santa.

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Un himne de Jesucrist, ressuscitat i redemptor

En el punt més alt de la Sagrada Família, sota la creu de quatre braços que corona la torre-cimbori dedicada a Jesucrist, hi ha representades una alfa i una omega, símbol d'aquell que havia dit: «Sóc el qui viu: era mort, però ara visc pels segles dels segles» (Ap 1,16). La Sagrada Família és, en darrer terme, un himne a Crist, ressuscitat i redemptor, i al Pare que seu al tron. El llibre de l'Apocalipsi és, al meu entendre, la clau d'interpretació per comprendre el significat últim de la grandiosa *catedral d'Europa*.

El somni de Gaudí és el somni de tots els constructors de catedrals: representar la Jerusalem celestial, la ciutat nova i santa, que «baixa del cel venint de Déu, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs» (Ap 21,2). De manera particular, considera també aquells textos de l'AT relacionats amb les visions del santuari celestial (Isaïes 6) i de la glòria divina (Ezequiel 1 i 10) i la gran visió d'Ezequiel relativa al nou temple de la nova Jerusalem (capítols 40-48).

Per això la Sagrada Família és la recerca constant de bellesa i d'harmonia, d'elegància i de claror. Gaudí ha de representar l'esposa de Jesucrist, l'Esposa de l'Anyell. I li han de ser donades, com canta el profeta, «la glòria del Líban, l'esplendor del Carmel i de Saron». Tothom hi ha de veure «la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu» (Isaïes 35,2).

L'arquitecte no ha de fer *la seva obra*, el monument que li doni prestigi i honors, sinó que ha de projectar una construcció que evoqui la ciutat de Déu, la que ningú no ha vist mai, però que el profeta de l'Apocalipsi descriu.

Una de les marques més explícites que Gaudí ha deixat sobre la seva comprensió de la Sagrada Família com la nova Jerusalem és el gran lampadari que penja sobre el cimbori central —el cimbori que representa Jesucrist.

En una paraula, la imatge de la nova Jerusalem, baixada del cel i unida a la ciutat dels homes aquí a la terra qualifica la Sagrada Família com a espai de confluència entre Déu i la humanitat.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

Dissabte 20 d'agost

—10 h. Missa per als seminaristes a la catedral de l'Almudena
—19.40 h. Visita del Papa a la Fundació Institut Sant Josep, centre de l'arxidiòcesi de Madrid regentada per l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu
—20.30 h. Arribada del Papa a l'aeròdrom de Cuatro Vientos per a la Vetlla de Pregària. Discurs del Sant Pare.

Diumenge 21 d'agost

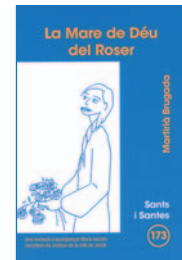
—9 h. Arribada del Papa a Cuatro Vientos i recorregut en papamòbil per la zona
—9.30 h. Missa de clausura de la JMJ. Homilia del Sant Pare. Enviament dels joves a la missió. Anunci del lloc de la propera JMJ
—17.30 h. Trobada del Papa amb els voluntaris
—18.30 h. Cerimònia de comiat a Barajas.

PUBLICACIONS

Col·lecció «Sants i santes». El CPL de Barcelona edita aquesta col·lecció, que ja ha publicat 176 opuscles.

Cada opuscle té unes 30 pàgines i està dedicat a un sant o santa del calendari cristià. La col·lecció es publica en català i en castellà. Heus ací els darrers números publicats:

—**La Mare de Déu del Roser**, per Maririà Brugada (n. 173). Una advocació mariana que és una invitació a acompanyar Maria mentre recordem els misteris de la vida de Jesús. Inclou la llista dels 20 misteris del Rosari i els populars goigs del Roser.

—**Sant Policarp, deixeble dels Apòstols**, per Joan Llopis (n. 174). Un cristià i bisbe dels primers temps, membre de la generació postapostòlica. Un gran testimoni de Jesucrist fins al martiri.

—**Sant Hermenegild, el màrtir fill de rei**, per Hermenegildo de la Campa i Juan

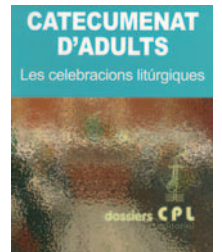
Antonio Toro (n. 175). Un príncep visigot que va anteposar la defensa de la fe catòlica a la seva pròpia vida.

—**Juliana i Semproniana, una flama encesa**, per Josep Lligadas (n. 176). Dues màrtirs gairebé desconegudes, esdevingudes estimul cristià i ciutadà. Un dels capítols parla, naturalment, de la presència de la devoció a aquestes santes a Mataró.

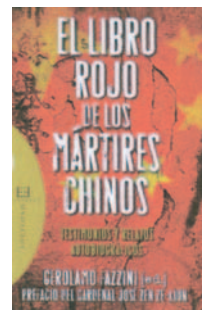
Catecumenat d'adults. Les celebracions litúrgiques.

Una novetat necessària i esperada. En aquest llibre —editat en català i en castellà— trobareu els tres moments litúrgics bàsics dins el procés catecumenal: l'entrada al catecumenat, l'elecció per rebre els sagraments i la celebració dels sagraments de la iniciació. També hi ha un apèndix amb els lliuraments del credo i el parentesc per als llocs on es vegi convenient fer-ho. Aquestes tres celebracions es corresponen amb el camí que els nostres bisbes han indicat com a forma més comuna d'organitzar el catecumenat a les nostres diòcesis. I estan presentades amb tots els elements de la celebració, seguits i fàcils d'utilitzar. Un llibre que serà cada cop més necessari, perquè cada cop són més els qui se senten cridats a iniciar aquest procés d'acostament a la fe. Editat pel CPL, 158 pàgines.

El libro rojo de los mártires chinos.

Testimonio y relatos autobiográficos. Por Girolamo Fazzini (ed.) Prefacio del cardenal José Zen Ze-Kiun, obispo de Hong Kong. Ediciones Encuentro, 300 páginas. Narra las persecuciones del Gobierno chino contra los cristianos.

PALABRA Y VIDA

La Asunción de María, signo de esperanza

La Asunción de María en cuerpo y alma a la gloria del cielo es un dogma de fe reciente. Fue proclamado por el Papa Pío XII el año 1950, después de una amplia consulta a todos los obispos del mundo sobre la presencia de esta verdad en la fe del pueblo de Dios. El Concilio Vaticano II reafirmó esta doctrina retomando las mismas palabras de la definición dogmática de Pío XII en el capítulo octavo de la constitución sobre la Iglesia, en el que se lee esto: «La Virgen Inmaculada, preservada libre de toda mancha de pecado original, terminado el curso de su vida en la tierra, fue llevada a la gloria del cielo y elevada al trono por el Señor como Reina del universo, para ser conformada más plenamente a su Hijo, Señor de los señores y vencedor del pecado y de la muerte.»

Como indica el Concilio, la Asunción de María —llamada también a veces la Pascua de María— es una participación singular en la resurrección de su Hijo y una anticipación de la resurrección de los demás cristianos. Ella vive ya aquello que cada creyente, la Iglesia entera y toda la humanidad

anhelan vivir un día. La vida plena en Dios, la plenitud de la vida nueva que nos ha traído su Hijo Jesucristo.

El Papa Benedicto XVI, en su libro de *Meditaciones sobre el Año litúrgico*, escribe estas palabras: «La Virgen representa la fe como juventud, como el nuevo comienzo de Dios en un mundo envejecido, representa el ser cristiano como juventud del corazón, como belleza y como disposición expectante ante lo que habrá de venir.»

Estas palabras tienen una especial actualidad en la fiesta de la Asunción de este año, que nos trae la proximidad de la Jornada Mundial de la Juventud que el Papa presidirá los próximos días en Madrid, después de los días celebrados en las diócesis, en los que la nuestra ha acogido también a numerosos jóvenes de todo el mundo.

«Con su Asunción a los cielos —afirma también el Concilio Vaticano II— la Santísima Virgen no abandonó su misión salvadora, sino que continúa procurándonos con su múltiple intercesión los dones de la salvación eterna. Con su amor de Madre cuida de los hermanos de su Hijo que todavía pe-

regrian y viven entre angustias y peligros hasta que lleguen a la patria feliz.»

Hacia la Jerusalén celestial nos precede María, como signo de esperanza. En la plegaria de la Salve, la invocamos como «vida, dulzura y esperanza nuestra».

Pidámosle, especialmente en la fiesta de la Asunción de este año, que quiera acompañar la peregrinación de fe de los jóvenes que estos días hemos acogido en nuestras diócesis y que ahora se disponen a participar en los actos centrales de la Jornada Mundial de la Juventud. Que Ella interceda por todos para que crezcan en la fe y el amor, para que salgan de su encuentro con el Papa más decididos a ser testigos de Jesucristo en el mundo de hoy. Y también para que muchos de ellos y ellas se animen a seguir a Jesucristo en el sacerdocio y en la vida consagrada a Dios. De esta manera, los jóvenes cristianos de hoy podrán ser signo de esperanza para el futuro de la Iglesia y del mundo.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona